

Studieplan til grunnsirkel i



MARXISMEN- LENINISMEN- MAO TSETUNGS TENKNING

UTGITT AV
SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

Tidlig i sekstiåra pekte Mao Tsetung på: **»De neste femti til hundre åra fra nå av vil bli en stor era med grunnleggende endringer av samfunnssystemet som vil ryste verden, en era uten like i noen tidligere historisk periode. Vi som lever i en slik periode, må forberede oss på å kaste oss ut i store kamper.»**

Utviklinga i løpet av den siste delen av sekstiåra har vært ei veldig bekref-ting av denne forutsigelsen.

I denne perioden har styrkeforholdet i verden endra seg stadig mer til prole-tariatets og folkenes fordel. Imperialismen, revisjonismen og de reaksjonære i alle land er derimot på vikende front.

Det siste tiåret har vært prega av de revolusjonære folkenes kamp mot imperialisme, sosialimperialisme og reaksjon. Det har også vært et tiår da marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning har vunnet fram i kamp mot den moderne revisjonismen verden over.

Utsiktene for den sosialistiske revolusjonen er i dag lysere enn på lenge.

I Kina har folket under formann Maos ledelse gjennomført den store prole-tariske kulturrevolusjonen. Gjennom massekritikk og massekamp har det av-slørt og slått tilbake den borgerlige revisjonistiske linja innafor partiet, som trua med å undergrave sosialismen og streba etter å gjenopprette kapitalismen i folkets Kina. I Albania, som er det eneste sosialistiske landet i Europa, har sosialismen vunnet nye store seire.

De undertrykte folkene har i stadig større omfang grepet det revolusjonære innholdet i formann Maos læresetning om at **»politisk makt vokser rett ut av geværløpet»**. I så godt som alle land i Sørøst-Asia, og også i Vest-Asia, i Afrika og Latin-Amerika har folkene reist seg og gått til væpna kamp mot USA-impe-rialismens og de reaksjonæres herrevælde.

USA-imperialismens raske forfall viser at kapitalismen allerede er fanga inn av ei ny, overmåte akutt og omfattende krise. Etter at klassekampen midlertidig stilna av i de kapitalistiske landa etter krigen, luer den nå opp igjen. Studentrørslas kamp innevarsla dette oppsvinget, som i dag strekker seg langt ut over studentenes rekker. De siste åra har veldige streikekamper rysta sjolve grunnlaget for monopolkapitalens herrevælde i flere kapitalistiske land.

Monopolkapitalen angripes i dag på to fronter, både innafra og utafra, og dette har bidratt til ei avgjørende forbedring av situasjonen.

Den moderne revisjonismen, med Sovjet-revisjonismen som sitt senter, er like ens inne i et raskt forfall. Klovnen Krustsjov er forlengst havna på historias skraphaug. Hans etterfølgere i Kreml står nå overfor kriser både ute og hjemme. Kreml-klikkens svar på krisa har vært å påskynde den omlegginga til kapitalistiske produksjonsforhold som blei innleda under Krustsjov. Den utøver et fascistisk diktatur over det sovjetiske folket og fører en aggressjons- og ekspansjonspolitik utad. Dette har fullstendig avslørt revisjonismens sosial-imperialistiske trekk og ført til stigende forbitring og motstand i sovjetfolket og i folkene i de andre revisjoniststyrte landa.

Med dette omfattende revolusjonære omsvinget har det verden over vokst fram partier og organisasjoner som stiller seg på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn. Framvoksten av denne marxist-leninistiske rørsla er av avgjørende betydning for den revolusjonære kampen. Bare det marxist-leninistiske kommunistpartiet kan gi kampen en riktig ledelse og innretting.

Også i vårt land har klassekampen de siste åra hatt et oppsving. Borger-skapets forsøk på å velte byrdene av krisa over på arbeidsfolk gjennom rasjonalisering og tidsstudier, tilstramming av skatteskruen, osv., har møtt motstand. Misnøya med sosialdemokratenes og LO-pampenes klassesamarbeidspolitik øker stadig rundt omkring på arbeidsplassene. På universiteter og skoler tiltar motstanden mot **monopol**kapitalens rasjonaliseringstiltak.

Vi står ved begynnelsen til **et** revolusjonært oppsving også i vårt land. Sjølsagt må vi være forberedt på å møte motgang og tilbakeslag alt etter som klassekampen beveger seg i flo og ebbe. Men i dag ser vi at den griper om seg og har ett oppsving.

I denne situasjonen må grunnlaget legges for å sikre varige resultater for folkets kamp, og for å motstå motgang i framtida sånn at den norske arbeiderklassen, når tida er moden, vil være i stand til å rette det avgjørende slaget mot monopolkapitalen gjennom den sosialistiske revolusjonen og opprettinga

av proletariatets diktatur.

Framfor alt betyr dette at arbeiderklassen må skape seg et revolusjonært kommunistisk parti tufta på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn.

Arbeiderklassen trenger et parti som ikke innskrenker seg til arbeid i storting og kommunestyre, men et parti som både behersker parlamentarisk arbeid og samtidig kan lede de kamper massene utkjemper til forsvar for sine nære interesser på arbeidsplasser, skoler, osv. Den trenger et parti som ikke stiller seg åpent og forsvarsløst overfor klassefienden, men et parti som behersker både legale og illegale kampformer. Den trenger et parti som ikke forlitter seg på en fredelig, parlamentarisk overgang til sosialismen, men som behersker fredelige kampformer samtidig som det er i stand til å lede arbeiderklassen og folket i en væpnet kamp mot monopolkapitalen fram til den sosialistiske revolusjonen.

Et sånt parti finnes ikke i dag. Men kildene til det finnes alt nå. SUF(m-l) står i dag fram som den eneste landsomfattende marxist-leninistiske organisasjonen i Norge, og som en viktig kilde til det kommunistiske partiet. De sosialistiske studie- og arbeidsgruppene, som blei danna etter bruddet med SF, utgjør en annen kilde. Innafor NKP finnes også mange ekte marxist-leninister, som i dag fører en kamp mot partiledelsens revisjonistiske linje. Endelig vil de revolusjonære, ennå uorganiserte massene utgjøre en betydelig kilde til det kommunistiske partiet, og den kilden som til sist vil bli den største. For at vi skal kunne bygge et kommunistisk parti i Norge må disse kreftene sveises sammen på Mao Tsetungs tenknings grunn.

Men for å skape dette partiet, er det ikke nok å raske sammen en stiftelses-kongress og erklære partiet for grunnlagt. Oppbygginga av det kommunistiske partiet kan bare skje steg for steg, gjennom langt, drygt og tålmodig arbeid.

Erfaringene fra arbeiderklassens kamp tidligere viser at det første skrittet i oppbygginga av et sånt parti må være studier i den vitenskapelige sosialismen, den marxist-leninistiske ideologien. Dette er ei svært viktig erfaring. Hvorvidt en tar lærdom av den er avgjørende for utviklinga av det marxist-leninistiske partiet – framgang eller utglidning i revisjonistisk retning.

Et eksempel på dette kan vi hente fra vår egen historie. Da Norges Kommunistiske Parti blei stifta i 1923, var dette et svar på forfallet innafor Arbeiderpartiet. Det er ingen tvil om at NKP i perioden fulgte ei riktig marxist-leninistisk linje og sto fram som en virkelig fortropp for den norske arbeiderklassen. Da den revisjonistiske Furubotn-klikken tilkjempa seg makta

i partiet under krigen, var den linja den la opp til så åpent arbeiderfiendtlig at medlemmene avslørte og kasta den ut av partiet nesten utelukkende på grunnlag av klassestandpunktet. Men da den nye partiledelsen snart sank ned på ei håpløst opportunistisk, parlamentarisk linje, var medlemmene ute av stand til å avsløre og bekjempe den. Årsaka var at de mangla det teoretiske grunnlaget for å gjennomføre en slik kamp. Med partiledelsen som sentrum begynte dermed den moderne revisjonismen å trenge inn i partiet. En hurtig forrättnelsesprosess satte inn og gjorde NKP ute av stand til å løse de politiske oppgavene. Dette var følgene av at studiene i den vitenskapelige sosialismen blei forsømt i partiet.

Formann Mao peker i *Om motsigelsen* på at **»kunngjøringa av den revolusjonære teorien spiller den viktigste og avgjørende rollen i tider som da Lenin sa: 'Uten revolusjonær teori kan det ikke finnes noen revolusjonær rørsle'.** Når ei oppgave må utføres – likegyldig hvilken – men det ennå ikke finnes noen rettesnor, metode, plan eller politikk, er beslutning om ei rettesnor, en metode, plan eller politikk det viktigste og avgjørende.»

Dette betyr på en god måte den situasjonen vi står oppe i i dag.

Da monopolkapitalen satte inn sitt framstøt etter 2. verdenskrig, førte dette til et tilbakeslag for den kommunistiske rørsla. Resultatet var at alskens reformistisk og revisjonistisk ideologi fikk innpass i og for ei tid tok overhand innafør den kommunistiske rørsla og blant sosialistisk innstilte folk i vårt land. Denne utviklinga er nå snudd. I dag ser vi at revisjonismen og reformismen er på vikende front, og fører en felles kamp mot marxist-leninistenes frammarsj.

Nå, når den revolusjonære arbeiderørsla er i framgang, er det av avgjørende betydning at marxismen-leninismen, som i dag er heva opp på et nytt og høgre nivå av Mao Tsetung, igjen blir innsatt som arbeiderklassens ideologi og som rettesnor for arbeiderklassens kamp. Fordi sosialdemokratiske ideer i ei årrekke har kunnet bli framført uten å bli imøtegått, er det nå særlig nødvendig med ei avklaring som skiller oss fra de falske »marxist-leninistene» og fra alskens andre opportunistar, og samtidig streker opp riktige retningslinjer for kampen. I dette arbeidet er studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning av grunnleggende betydning. Bare gjennom grundige studier i denne ideologien kan det skapes en enhet mellom de revolusjonære kreftene, som er solid nok til å legge grunnlaget for et virkelig revolusjonært kommunistisk parti i Norge.

Derfor denne grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking.

Sirkelen er utarbeida på grunnlag av erfaringene fra studiegrupper i SUF (m-l), de sosialistiske studie- og arbeidsgruppene, og andre steder rundt omkring på arbeidsplasser og skoler. Grunnlaget for sirkelen er såleis bredt, og den skulle derfor kunne tjene som et enhetlig studieopplegg for den marxist-leninistiske rørsla i Norge den nærmeste tida.

Sirkelen omfatter følgende emner:

- *Det proletariske klassestandpunktet.* Dette er det viktigste emnet i sirkelen. Vi lever i et klassesamfunn, der utbyttere og utbytta står skarpt mot hverandre og har motstridende klasseinteresser. Vi må velge side. Enten tjener vi arbeiderklassens og folkets interesser eller så tjener vi monopolkapitalens interesser. Noen mellomvei finnes ikke. Derfor blir klassestandpunktét et spørsmål av avgjørende betydning for en kommunist.

- *Den marxist-leninistiske studiemetoden.* Når vi har kommet fram til grunnlaget for våre studier - det proletariske klassestandpunktet - må vi komme fram til en riktig *metode* for de videre studiene. Dette er formålet med dette møtet.

- *Den marxist-leninistiske verdensanskuelsen* står i proletariatets tjeneste. Forutsetninga for at vi skal kunne tilegne oss den er derfor at vi stiller oss på proletariatets klassestandpunkt. Den grunner seg på de faktiske forholda i naturen, og samfunnet, på objektive lovmessigheter. Disse lovene sier at det kapitalistiske samfunnet vil gå under og bli erstatta av et sosialistisk samfunn. Derfor er proletariatet interessert i å avdekke de faktiske forholda og utnytte dem sånn som de er, mens borgerskapet etter evne forsøker å tilsløre dem, for på det viset å forsvare sin maktstilling.

Dette emnet er oppdelt på fire møter, hvorav de to første behandler den materialistiske dialektikken, og de to siste den historiske materialismen og statens rolle. Dette er alt sammen vanskelige emner som vanskelig kan forstås fullt ut uten erfaring fra praktisk revolusjonært arbeid. Likevel skal vi sjølsagt ikke gi opp dersom vi ikke klarer å gripe disse emnene fullt ut med det samme. Gjennom å kombinere studium og revolusjonært arbeid, vil vi etter hvert komme fram til en djupere kunnskap om dem.

- *Den kommunistiske rørsas strategi og taktikk.* Strategien og taktikken viser oss hvordan vi skal tillemppe marxismen-leninismen for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen i Norge. Den tar opp spørsmålet om hvem som er våre fiender og hvem som er våre venner, hvordan arbeidet skal innrettes, sammenhengen mellom vår egen kamp og den kampen som kjempes andre

steder i verden osv. Spørsmålet om partiet er her skilt ut som et eget møte ut fra den aktuelle situasjonen i vårt land.

NOEN PRAKTISKE RÅD

Møtet om *studiemetoden* tar opp hvilken innstilling vi bør tilstrebe i studiene, hvordan vi skal studere osv. Her vil vi forsøke å sammenfatte noen erfaringer fra de studiene som tidligere er drevet av marxist-leninistene.

Sammensettinga av studiegruppa. Grupper på 6-8 folk er det beste. Grupper som er større enn dette, er vanskeligere å holde sammen ved at det blir vanskeligere å finne tidspunkter som passer alle osv. Ei gruppe på denne størrelsen gir også best diskusjon, ved at det er mulig for alle sirkeldeltakerne å delta fullt ut. Sjølsagt kan en drive studier i grupper på 2-3 personer. Men ei mindre gruppe vil være særlig avhengig av fravær, og bør om mulig unngås.

Gruppa bør ledes av en godt skolert og erfaren kamerat som er i stand til å lede og sammenfatte diskusjonene.

Sirkelen krever ikke innleiinger til hvert emne. Diskusjonen bør konsentreres om spørsmåla og grunnlitteraturen. Når en kamerat får i oppgave å forberede et møte spesielt, har dette en tendens til å føre til at de andre forbereder seg mindre enn ellers. Samtidig kan dette være ei unødig belastning av kamerater som er uvant med sånt arbeid. Skal studiene drives med utbytte, er det sjølsagt nødvendig at *alle* forbereder seg godt til hvert møte ved å gå grundig gjennom litteraturen og tenke gjennom spørsmåla på forhand.

I stedet for innleiinger kan det ofte være formålstjenlig å la ordet gå rundt på møtene, sånn at en kamerat svarer på hvert enkelt spørsmål som utgangspunkt for diskusjonen av det.

For å trenge godt ned i grunnlitteraturen kan det være nyttig å tillemppe en stil med å anføre sitater fra grunnlitteraturen og sitatboka under diskusjonen av hvert spørsmål.

Studielederen bør gjøre notater under diskusjonene. Dette vil være ei støtte på det siste møtet, der sirkelen skal oppsummeres. Det beste er sjølsagt at *alle* gjør notater, både når de forbereder seg til møtene og under hvert møte.

Denne sirkelen legger ikke opp til høytravende diskusjoner over vanskelige spørsmål. Den tar sikte på å gi grunntrekka i den marxist-leninistiske teorien og gjennom diskusjon vise hvordan den skal tillempes for å bli til nytte for

revolusjonens sak i Norge. Følgelig bør heller ingen være redd for å «dumme seg ut» i diskusjonene. Vi må tilstrebe en stil der alle tar del i diskusjonen, sier det de mener uten forbehold, der alle lærer av hverandre.



DET PROLETARISKE KLASSESTANDPUNKTET er det viktigste emnet i denne grunnsirkelen. Vi kommunister har ingen interesser som skiller seg fra det arbeidende folkets interesser. Vi ønsker ikke å utnytte folket til å fremme våre egne særinteresser. Vår oppgave er å tjene folket; alltid og under alle omstendigheter stille oss på folkets side, hjelpe det til å organisere seg til forsvar for sine interesser, undervise det og støtte det slik at det kan heve sitt politiske nivå og gå framover. Å stille seg på proletariatets klassestandpunkt betyr framfor alt å ha tillit til, forene seg med og tjene de arbeidende massene.

Borgerskapet og en del småborgerlige intellektuelle som står fram som «sosialister» forakter denne innstillinga. De angriper oss når vi bruker ord som «folket», «massene» og «arbeiderklassen». Men grunnen til at de gjør det er sjølsagt ikke annet enn at de *enten* sjøl bare ser folket som et middel til å auke sine egne profitter og ikke for noen pris ønsker å se det som en sterk og enhetlig masse, *eller* at de på grunn av sitt borgerlige tenkesett og sine borgerlige vaner er ute av stand til å forene seg med folket. Hvorfor skulle vi la oss påvirke av slikt snakk? Når de angriper oss for språkbruken, er dette bare et uttrykk for at de viker tilbake for å angripe oss på sak.

Skal vi tjene det arbeidende folkets interesser overfor monopolkapitalen, må vi alltid ta utgangspunkt i folkets egne behov og ønsker: **»Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, vil hele aktiviteten utarte til et fruktesløst strev av en liten hop personer, dersom det ikke er noe samband mellom den ledende gruppas aktivitet og massenes aktivitet»** (Mao). Ei riktig politisk linje er alltid i samsvar med massenes interesser, mens ei uriktig politisk linje alltid vil skille oss fra massene.

Reformistene og revisjonistene tar ikke dette utgangspunktet. I stedet forsøker de å klekke ut falske »behov» for massene, med sikte på å vinne »velgernes» tilslutning. De tjener ikke folket, men seg sjøl. De fører hele tida ut feilaktige standpunkter og feilaktige saker og vinner aldri folkets tillit.

Vi lever i et klassesamfunn der undertrykkere og undertrykte, utbyttere og utbytta står mot hverandre og har stikk motsatte klasseinteresser. Vi kan ikke samtidig tjene begge sider, både monopolkapitalen og folket. Vi må velge side. *Enten* arbeider vi for og tjener proletariatets klasseinteresser, *eller* så arbeider vi for og tjener borgerskapets klasseinteresser. Noen mellomvei, noe »tredje», finnes ikke. Derfor er klassestandpunktet et spørsmål av absolutt avgjørende betydning for en kommunist.

Følgelig blir også vår innstilling til studiene fullt og helt avhengig av hvilken side vi stiller oss på, hvilket klassestandpunkt vi inntar. For oss er studiene et redskap i klassekampen. Vi studerer ikke for å kunne briske oss med våre kunnskaper om dialektikk eller fordi den revolusjonære teorien er »interessant» i seg sjøl, men for å kunne være til nytte i arbeiderklassens kamp. Vi studerer for å nyttgjøre oss erfaringene fra arbeiderklassens kamp tidligere til å styrte monopolkapitalens diktatur og bygge sosialismen under proletariatets diktatur. Uten denne innstillinga til studiene blir de »bokstudier», uten verdi for arbeiderklassens sak.

Mange kamerater vil sikkert innvende at en ikke kan tilegne seg et proletarisk klassestandpunkt bare gjennom studier. Dette er riktig. Men studiene kan likevel være til hjelp også her. Diskusjonen i gruppene vil kunne gjøre det lettere for oss å renske opp i borgerlige synspunkter og styrke ei riktig innstilling. Men klassestandpunktet utvikles og herdes i første rekke gjennom kamp mot fienden, mot monopolkapitalen og dens leiesvenner innafor arbeiderørsla. Dersom vi stiller oss utafør denne kampen og ikke tar del i det daglige praktiske arbeidet, vil vi aldri kunne tilegne oss et solid klassestandpunkt hvor mye og hvor lenge vi enn studerer.

1. møte:

Det kommunistiske partis manifest blei skrevet i 1848 på oppdrag fra den internasjonale arbeiderorganisasjonen *Kommunistenes Forbund*. Marx og Engels sammenfatter her noen av grunntrekka i den marxistiske læra. De viser at det kapitalistiske samfunnet, som engang erstatta føydalsamfunnet, sjøl er dømt til undergang p.g.a. de motsigelser det inneholder, og at det bærer i seg kimen til et nytt samfunn der utbyttinga er avskaffa, det sosialistiske samfunnet.

De viser også at det kapitalistiske samfunnet sjøl frambringer sine bane-menn, det moderne industriproletariatet, som uunngåelig vil styrte borgerskapet som herskende klasse og oppretter sin egen stat, proletariatets diktatur, for med den som redskap å bygge sosialismen og gå framover mot det klasse-løse kommunistiske samfunnet. Dette er proletariatets historiske oppgave.

Lenin skreiv at *Manifestet* er ei av de handbøker enhver klassebevisst arbeider må ha i sitt eie. Dette gjelder også i dag. Sjøl om mye er endra siden Marx og Engels levde, består den grunnleggende motsigelsen under kapitalismen mellom proletariat og borgerskap fortsatt og kan finne sin løsning bare i en sosialistisk revolusjon. Grunntesene i Manifestet har full gyldighet også i dag.

anvisninger: Studiene konsentreres om *Manifestet*, kap. I, og sitatene på s. 9 : 1 (første påbegynte sitat s. 9), 14, 26 : 1, 43, 50 : 2 og 323

spørsmål:

1. Hva er grunntanken i *Manifestet*?
2. Hvordan er proletariatet oppstått?
3. Hvorfor er bare proletariatet av alle klasser som står mot borgerskapet en virkelig revolusjonær klasse?
4. Har det skjedd noen grunnleggende endringer i arbeiderklassens stilling siden *Manifestet* blei skrevet?
5. Hvordan skal skoleelever, resp. studenter betraktes ut fra klassemessig synspunkt?
6. Hva er det som avgjør om skoleelev- resp. studentrørsla utgjør ei progressiv kraft eller ikke?

2. møte: DE TRE MEST LESTE.

De tre artiklene av formann Mao, *I folkets tjeneste*, *Til Bethunes minne* og *Den dumme oldingen som flyttet bergene*, blir i Kina kalt »de tre mest leste». De blir studert gang på gang, ofte daglig. De handler nemlig om det absolutt avgjørende for en kommunist, nemlig klassestandpunktet.

Vi har før vært inne på at alt vårt arbeid og all vår tenkning tjener bestemte klasseinteresser. Enten tjener vi arbeiderklassen og folket, eller så tjener vi monopolkapitalen. Formann Mao sier det slik: »I **klassemessig stilling, og det finnes ikke en eneste tanke som ikke har klassestempel.**» For å være tjenelige redskaper i folkets kamp, må vi derfor støtte oss på folket og lære av det. Vi må aldri falle for sjølgodhet, dvs. for tendenser til å opptre som allvitende og ufeilbare overfor arbeidskamerater, skolekamerater osv. Slike feil er uttrykk for borgerlig tenkesett og arbeidsstil og er kommunister fremmed. Vi må innta ei kameratslig holdning. Formann Mao peker i *I folkets tjeneste* på at vi ikke er redd for å motta kritikk for feil og mangler, fordi vi tjener folket. Gjør vi feil, er vi ikke redd for å få dem korrigert, fordi dette er i folkets interesser.

Vi må støtte oss på folket og lite på det. I *Den dumme oldingen som flyttet bergene* viser formann Mao i et klart billedspråk at vi aldri må vakle i tilliten til at folket vil reise seg og gå framover sammen med oss, sjøl om oppgavene vi står overfor kan synes veldige. Revolusjonen kan ikke gjennomføres i morgen, samme hvor entusiastiske vi er. Vi må være forberedt på langdrygt og seigt arbeid. De »bergene» som tynger det norske folket forsvinner ikke av seg sjøl. De må graves vekk. Sjøl om det tar tid, må vi få folket til å reise seg og grave sammen med oss for å få dem vekk.

Artikkelen *Til Bethunes minne* er ikke bare en personlig hyllest til Norman Bethune. Den understreker også betydninga av den proletariske internasjonalsismen. Å stille seg på proletariatets klassestandpunkt betyr ikke bare å stille seg på den norske arbeiderklassens side. Det betyr samtidig å forene seg med arbeiderklassen og de undertrykte folkene i alle land. Den kampen de fører er av avgjørende betydning for om vår egen kamp skal lykkes, og vi må se den som en direkte støtte til vår egen kamp. Omvendt er vår kamp et bidrag til alle andre folks frigjøring.

anvisninger: De tre artiklene leses høyt en for en før diskusjonen begynner. Les dessuten begge sitatene på s. 16, 136 : 1, 138, 187 : 2, 190 : 1, 300 : 1, 302 : 3.

spørsmål:

1. Hva er formålet med vårt politiske arbeid?
2. Hvorfor er det umulig å gjennomføre en sosialistisk revolusjon i vårt land uten at vi først har vunnet flertallet av folket for revolusjonen? *Maos analyse praksis*
3. Hvordan skal vi stille oss til kritikk fra arbeidskamerater, skolekamerater osv.? Hvordan skal vi stille oss til kritikk som kommer fra våre fiender?
4. Hva er det som skiller den ekte proletarisk internasjonalistiske innstillinga vi møter hos Norman Bethune fra den revolusjonsromantiske (revolusjonistiske) innstillinga som er rådende i visse kretser i vårt land?
5. Hva må vi lære av »den dumme oldingen»?
6. Gi eksempel fra eget arbeid på at politiske feil har skyldtes svakt klasse-standpunkt.

3. møte: STUDIEMETODEN.

Når vi studerer dette emnet, skal vi merke oss at formann Maos artikler *Bekjemp bokdyrkelsen* og *Forbedre våre studier* i første hand er retta mot dogmatisme, sekterisme og subjektivism, dvs. tendenser til å gå ut fra teorien istedet fra de faktiske forholda. Slike feil betyr i praksis at en *skiller* seg fra de faktiske forholda og fra massenes liv og kamp.

Tendenser til slike feil som Mao her peker på, vil finnes i enhver kommunistisk organisasjon, og er uttrykk for borgerlig innflytelse i den, ettersom de hindrer den i å oppfylle sine politiske oppgaver.

Et annet sted sier formann Mao: »Nå finnes det to måter å forholde seg til det å lære av andre. Den første holdninga består i å på dogmatisk vis omplante alt, enten det passer til våre forhold eller ikke. Det er ikke noen god holdning. Den andre holdninga består i å bruke hodet og lære de tinga som passer til våre forhold, dvs. tilegne seg alle erfaringer som er nyttige for oss. Det er denne holdninga vi må innta.»

Når vi studerer de historiske erfaringene som er sammenfatta i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, må vi følgelig studere dem for å anvende dem på våre egne forhold og vårt eget arbeid. Dersom vi studerer marxismen-leninismens allmenne erfaringer uten å forstå hvordan de skal tillempes, vil vår kunnskap om marxismen-leninismen nærmest være verdiløs. Lenin slo riktig fast at »marxismen er ikke noe dogme, men ei rettleiing til handling».

For å kunne følge Lenins og Maos anvisninger fullt ut er det sjølsagt nød-

vendig for marxist-leninistene å gjennomføre grundige studier av klasseforholda og de økonomiske forholda i vårt eget land. Men for vi kan sette i gang med dette, må vi skolere oss i den marxist-leninistiske *teorien*. Uten den vil vi mangle det nødvendige kart og kompass for å orientere seg i de konkrete norske forholda. Derfor stiller marxist-leninistene i Norge *i dag* studiene av teorien, den vitenskapelige sosialismen, som det viktigste.

anvisninger: Av *Bekjemp bokdyrkelsen* studeres kap. I - IV, *Forbedre våre studier* studeres med vekt på kap. III. I tillegg leses forordet til sitatboka samt sitatene på s. 342 : 2, 347 : 2 og 348.

spørsmål:

1. Hva er ditt formål med å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning?
2. Hvorfor er det ikke nok at bare et fåtall personer behersker den revolusjonære teorien?
3. Hvilken innstilling skal vi innta i studiene? Finnes det eksempel i gruppa på slike feil som formann Mao kritiserer på s. 13 i *Forbedre våre studier*?
4. Hvordan skal vi studere sitater?
5. Kan gruppa ut fra diskusjonen peke på feil ved studiene i gruppa? Hvordan kan disse evt. rettes på?

Tilleggs litteratur: Mao Tsetung: *Om praksis. Hvor kommer de riktige tankene fra?* (under forbereding).

DEN DIALEKTISKE MATERIALISMEN

Den dialektiske materialismen er proletariatets verdensanskuelse. Grunnlaget for at en skal kunne tilegne seg den er at en stiller seg på et proletarisk klassestandpunkt. Formann Mao har pekt på at den dialektiske materialismen har to framtrede kjennetegn: »Det første er dens klassekarakter, at den åpent erklærer at den står i proletariatets tjeneste. Det andre er dens praktiske karakter, at den understreker at teorien er avhengig av praksis, at den betoner at praksis er grunnlaget for teorien og at teorien på si side tjener praksis.» (Om praksis).

Men er den dialektiske materialismens klassekarakter forenlig med dens vitenskaplige karakter? Vil den ikke ved å erklære seg å stå i en klasses tjeneste bli ensidig og subjektiv? Nei. Marxismen-leninismens verdensanskuelse grunner seg på de faktiske forhold i naturen og samfunnet, på objektive lovmessigheter. Disse lovmessighetene sier at proletariatet verden over kommer til å styrte borgerskapets herrevælde og opprette sitt eget demokratiske diktatur. Den faktiske utviklinga og de lovmessigheter som styrer den stemmer såleis over ens med og gagnar proletariatets klasseinteresser.

Borgerskapets verdensanskuelse derimot, er idealismen. Den grunner seg på subjektive ønsker og forestillinger. Fordi de faktiske forholda strir mot og motarbeider borgerskapets snevre klasseinteresser, forsøker de med idealismen som redskap å forvrengte og tilsløre de faktiske forholda. På denne måten forsøker de å hindre proletariatet fra å komme til innsikt om sine klasseinteresser.

Idealismen oppsto opprinnelig som et resultat av barbariets overtru og uvitenhet. Seinere, da samfunnet blei spalta i klasser, blei den overtatt av den herskende klassen som et redskap i undertrykkinga av den utbytta klassen. Kampen mellom materialisme og idealisme er såleis et uttrykk for klassekampen mellom undertrykkere og undertrykte, og har eksistert så lenge det har vært klassekamp. Alle teorier er uttrykk for behovene til bestemte samfunnsklasser: **«det finnes ikke en eneste tanke som ikke har klassestempel»**. (Mao).

Til og med borgerskapet slutta opp om materialismen – om enn i en uutvikla form – under kampen mot den gamle herskerklassens, føydaladelens diktatur. Men etter at det hadde oppretta sitt eget diktatur, og proletariatet begynte å gå til angrep på dette diktaturet, gikk det etter hvert over til idealismen, for med den som redskap å rettferdiggjøre og forsvare sitt diktatur over proletariatet. I dag blir borgerskapets ideologi stadig mer uvitenskapelig, idealistisk og reaksjonær etter hvert som det går mot slutten med borgerskapets klasseherredømme.

Proletariatets verdensanskuelse, den dialektiske materialismen, representerer materialismen i den mest utvikla og vitenskapelige form. Ved at proletariatet avskaffer den kapitalistiske utbyttinga, avskaffer de all utbytting. Derfor har de heller ingen interesse av å forvrengte de faktiske forholda, men må tvert om lære dem og kjenne og utnytte dem sånn som de er.

Hva betyr det så at den dialektiske materialismen kjenneteknes ved dens praktiske karakter?

For det første betyr det at den dialektiske materialismen ikke er klekka ut av skrivebordsteoretikere isolert og atskilt fra det praktiske livet. Den er tvert om skapt ut fra grundig kjennskap til virkeligheten, og gjenspeiler og sammenfatter de allmenne lovene for utviklinga i naturen, historia og tenkninga. Den er blitt til og er videreutvikla i løpet av klassekampen og ikke atskilt fra den.

For det andre betyr det at vi ikke fullt ut kan tilegne oss den uten revolusjonær praksis, dvs. utelukkende gjennom bokstudier. Bare ved å tillempe den dialektiske materialismens allmenne lover på forholda i vårt eget land og i vårt eget arbeid, vil vi litt etter litt vinne fram til en djup forståelse av den. Bare på denne måten kan vi gjøre den til et virkelig skarpt våpen i klassekampen.

4. og 5. møte: DIALEKTIKKEN.

Om motsigelsen blei skrevet i 1937, på et tidspunkt da Kinas Kommunistiske Parti sto oppe i en kamp mot dogmatismen innafor partiet. Dogmatikerne forkasta erfaringene fra den kinesiske revolusjonen og oppfatta marxismen-leninismen som stivna sannheter som kunne tillempes mekanisk overalt, istedenfor «ei rettleiing til handling» (Lenin). Denne artikkelen er i første hand retta mot disse folka.

Da formann Mao i *Om motsigelsen* framstilte den materialistiske dialektikkens allmenne lover, viste han samtidig hvordan dialektikken skulle tillempe for kinesiske forhold og dermed til nytte for den kinesiske revolusjonen. Dermed blir hans framstilling av dialektikken levende og rensa for dogmatisme. Når vi studerer *Om motsigelsen* bør vi merke oss dette trekket ved Maos framstilling. På samme vis må vi i studiet av dialektikken hele tida forsøke å tillempe den på *våre* forhold.

Mange kamerater som har studert formann Maos artikkel har syntes at den er vanskelig å forstå. Vi må sjølsagt ikke vente at vi etter å ha lest *Om motsigelsen* en gang skal sitte med en full forståelse av dialektikken. Likevel skal vi ikke resignere. Vi skal være fornøyd om vi i første omgang klarer å tilegne oss en del av stoffet på en sånn måte at vi kan anvende det. Hvis vi klarer å klargjøre noen spørsmål ved hjelp av dialektikken har vi gjort framgang, og jo flere spørsmål vi klarer å klarlegge, dess større framsteg vil vi ha gjort. Vi må bestrebe oss på å forstå dialektikken nettopp på en sånn måte at vi kan anvende den.

anvisninger til møte 4: Om motsigelsen, kap. I, V og VI

spørsmål: *Hva er en motsigelse*

1. Hvordan skiller dialektikken seg fra metafysikken?
2. Finn eksempel på at metafysikken tjener borgerskapets klasseinteresser.
3. Hvordan ser dialektikken på ytre årsaker? Eksempler.
4. Finn eksempler på at enhver ting og ethvert problem består av motsigelser. Hvilke motsigelser finnes f. eks. i arbeiderrørsla i Norge i dag?
5. Hva betyr det at det finnes både kamp og identitet (enhet) mellom sidene i en motsigelse? Hvordan finnes det enhet mellom borgerskap og proletariat? Hvordan utelukker disse to sidene hverandre?
6. Hvorfor er kampen mellom motsetninger som gjensidig utelukker hverandre absolutt? *- for abstrakt*
7. Hva er forskjellen på antagonistiske og ikke-antagonistiske motsigelser? Hvordan løses disse ulike motsigelsene?

anvisninger til møte 5: Til dette møtet studeres kap. II, III, IV og VII av *Om motsigelsen*. Kapittel III studeres fra s. 11 (for å avdekke. .) til 17. Kapittel IV studeres med hovedvekta på s. 17 - 19 (Se på Kina. .)

spørsmål:

1. En motsigelse har alltid en allmenn og en særegen side dvs. at mens den i en sammenheng er allmenn er den særegen i en annen. Hva er det allmenne og det særegne ved motsigelsen mellom proletariat og borgerskap?
2. Formann Mao råder oss at vi i studiet av et problem må sky *ensidighet* og *overflatiskhet*. Hva består disse feila i? Diskuter eksempler på slike feil.
3. Hva betyr det at en motsigelse utgjør hovedmotsigelsen i en tings utviklingsforløp?
4. Hva er hovedmotsigelsen i vårt samfunn i dag? Trekk fram eksempler på at denne motsigelsen påvirker andre motsigelser.
5. Hva er hovedmotsigelsen i arbeiderrørsla i Norge? *borgelig = 3. per ideal*
6. Hva betyr det at ei side i motsigelsen utgjør hovedsida?
7. Hva er for tida hovedsida i motsigelsen mellom monopolkapitalen og folket?

Tillegglitteratur: Stalin: *Den dialektiske og historiske materialismen* (s. 3-16) samt etterordet; Mao Tsetung: *Den korrekte behandlinga av motsigelser i folket*.

10 kap.

6. møte: DEN HISTORISKE MATERIALISMEN.

Den historiske materialismen er den dialektiske materialismen anvendt på samfunnet og dets historie.

Gjennom omfattende studier av historia har marxismen-leninismens klassikere vist at historia ikke blir skapt av tilfeldigheter eller store personligheter, men av massene, av det arbeidende folket. Historia er framfor alt karakterisert av folkenes og klassenes kamp, i første hand de revolusjonære oppadstigende folkenes og klassenes kamp. Formann Mao sammenfatter dette kjernepunktet i den historiske materialismen slik: **»Klassene kjemper innbyrdes, noen klasser seirer, andre utslettes. Det er historias gang, det har vært sivilisasjonenes historie i årtusener. Å tolke historia ut fra dette standpunktet er historisk materialisme, å sette seg i motstrid til dette standpunktet er historisk idealisme.»**

Men samtidig lærer den historiske materialismen at massene ikke skaper historia etter eget forgodtbefinnende, men ut fra objektive materielle vilkår som er nedarva fra foregående generasjoner.

I produksjonen trer såleis menneskene i bestemte forhold til hverandre, produksjonsforhold, som er uavhengig av deres egen vilje.

Under føydalismen var f. eks. grunnlaget for produksjonsforholda at føydalherrene eide produksjonsmidlene (jorda, ploger osv.) og også delvis den livegne produsenten. Etter hvert som handelen skjøt fart, teknikken utvikla seg og manufakturindustrien¹ vokste fram, blei de rådende produksjonsforholda til hinder for den videre utviklinga. Mens den føydale produksjonsmåten krevde at arbeidskrafta var bundet til jorda, krevde den nye produksjonsmåten at arbeidskrafta blei frigjort fra livegenskapets bånd for å gå inn i kapitalistenes fabrikker. Dermed måtte de produksjonsforholda som til da hadde vært rådende endres. Dette utgjorde vilkåra for den borgerlige revolusjonen, som erstatta den gamle føydaladelen med borgerskapet som den herskende klasse og de føydale produksjonsforholda med kapitalistiske produksjonsforhold.

I dag er de kapitalistiske produksjonsforholda blitt til hinder for utviklinga av produktivkreftene. I sin hensynsløse jakt på profitte driver monopolkapitalistene rovdrift på naturressursene og arbeidskrafta, stopper oppfinnelser som

1) Håndverksproduksjon i større målestokk på ett sted, forløper for industriproduksjonen.

ville ha ført til ei videreutvikling av produktivkreftene og skaper kriser med storstilt ødelegging av produktivkrefter som resultat. Da produktivkreftene ikke lenger kan utvikle seg innfor ramma av det kapitalistiske samfunnet, er vilkåra for en sosialistisk revolusjon modne.

Men dette betyr ikke uten videre at-ei endring vil finne sted, av seg sjøl. Historia kjenner ikke noe eksempel på at den herskende klassen frivillig har gitt avkall på sin maktstilling. Det er såleis heller ingen grunn til å tro at borgerskapet frivillig vil strekke våpen. Borgerskapet vil med alle middel forsøke å verne om de rådende produksjonsforholda og setter seg mot den historiske utviklinga. For å kunne gjennomføre den sosialistiske revolusjonen, må proletariatet følgelig organisere seg og bryte borgerskapets vold med revolusjonær vold. Framfor alt må det skape seg et kommunistisk parti. Om det ikke gjør det, vil det aldri kunne føre revolusjonen til seier.

Stalins artikkel behandler ikke så mye klassekampen som drivkrafta i den historiske utviklinga som det materielle grunnlaget for klassekampens utvikling. Dette er en mangel ved Stalins framstilling av den historiske materialismen. Likevel er det sjølsagt nødvendig å studere dette økonomiske grunnlaget for fullt ut å kunne forstå klassekampens utvikling i flo og ebbe.

anvisninger: Av *Den dialektiske og historiske materialismen* studeres s. 16 - 31, *Manifestet*, kap. I, samt begge sitatene på s. 9 og 10 : 1.

spørsmål:

1. Hvordan skiller den historiske materialismen seg fra borgerlig idealistisk historiefortolkning? Eksempler.
2. Hva er produktivkrefter og produksjonsforhold?
3. Hva består motsigelsen mellom produksjonsforholda og produktivkreftene i under kapitalismen?
4. Stalin peker på at sånn som produksjonsmåten er, sånn er også i hovedsak samfunnet sjøl. Diskuter eksempler på at den kapitalistiske produksjonsmåten virker bestemmende inn på det øvrige samfunnsliv under kapitalismen.
5. Hvilke samfunnstyper omtaler Stalin? Hvilke klasser har vært herskende i disse samfunna? Hvilke har vært ledende ved gjennomføringa av revolusjonene?

6. Hvorfor må den norske arbeiderklassen styrte borgerskapet på revolusjonær veg?
7. Hvilken rolle spiller teorien i den historiske utviklinga?

Sitat av Marx

7. møte: STATEN.

Revolusjonære kommunister har i motsetning til reformister og revisjonister aldri blitt godtatt som en del av »det demokratiske livet».

I Norge har borgerskapet angrepet SUF(m-l) som en anti-demokratisk organisasjon helt siden forbundet stadfesta ei marxist-leninistisk linje. Vi har til og med i det siste sett eksempel på at medlemskap av forbundet blir opp-tatt som en skjerpande omstendighet i premissene for domsavsigelser! Samtidig ser vi at et parti som SF mottar økonomisk støtte fra monopolkapitalens stat.

Hva kommer dette av? Hvorfor blir reformister og revisjonister både til-latt og støtta av borgerskapet, mens marxist-leninistene blir oppfatta som en trusel?

Årsaka er sjølsagt at marxist-leninistene kjemper for den eneste linja som i praksis har vist seg å kunne rokke ved borgerskapets maktstilling: en sosialistisk revolusjon som knuser monopolkapitalens stat og oppretter proletariatets stat – proletariatets demokratiske diktatur.

Spørsmålet om innstillinga til borgerskapets statsmakt har alltid vært ei skillelinje mellom ekte revolusjonære og reformister av ulike slag.

Da Marx analyserte erfaringene fra Pariskommunen, viste han at arbeider-klassen ikke rett og slett kan overta det gamle statsapparatet, men at den må knuse det og opprette sin egen stat. Dermed trakk også Marx ei skarp skille-linje mellom den vitenskapelige sosialismen og utopismen og alskens småborger-lig sosialisme. Etter Marx' og Engels' død begynte revisjonistene i den 2. inter-nasjonale å forvrengje marxismen med utgangspunkt i dette kjernepunktet i Marx' lære. De »glemte» læra om proletariatets diktatur og forkynnte i stedet »den fredelige veien til sosialismen». Bolsjevikpartiet anført av Lenin tok opp kampen mot denne forvrenginga av marxismen og forsvarte og utvikla læra om proletariatets diktatur. Lenin slo fast at »de som bare erkjenner klasse-kampen er ennå ikke marxister . . . Marxist er bare den som utvider erkjen-nelsen av klassekampen til å omfatte erkjennelsen av proletariatets diktatur».

I dag forfektes »den fredelige veien» av den moderne revisjonismen, med sovjet-revisjonismen som sitt sentrum. I sitt eget land har sovjet-revisjonistene foreløpig avskaffa proletariatets diktatur og erstatta det med »hele folkets stat», noe som bare er et annet ord for det byråkrat-kapitalistiske diktaturet som i dag tynger sovjetfolket.

Spørsmålet om den politiske makta, om hvilken klasse som skal sitte med statsmakta, er et spørsmål av avgjørende betydning for revolusjonen.

Etter tretti år med sosialdemokratisk regjering i Norge, sprer reformistene og revisjonistene framleis myta om den parlamentariske vegen til sosialismen – sosialisme ved flertallsvedtak i stortinget. Denne myta må vi avsløre og avlive. Det finnes ingen eksempel på at den undertrykte klassen noen gang har kommet til makta gjennom avstemninger. Vi må vise at det bare finnes *en* veg som fører til sosialismen, nemlig den væpna revolusjonens veg. Å oppgi denne vegen er jamngodt med forræderi mot arbeiderklassen og oppgiving av sosialismen.

De to artiklene som leses til dette møtet dekker ikke emnet fullt ut. Det har vært nødvendig å begrense grunnlitteraturen. Spørsmålet om proletariatets diktatur blir f. eks. bare overflatisk behandla. Hovedvekta har vi lagt på statens oppkomst og utvikling, som behandles i Lenins forelesning, og parlamentarismens rolle under monopolkapitalismen, som behandles av Bo Gustafsson i en artikkel skrevet i samband med det svenske KFML's boikott av riksdagsvalget høsten -68.

anvisninger: Lenin: *Staten*, Bo Gustafsson: *Stemmeretten under kapitalismen*, samt begge sitatene på s. 41

spørsmål:

1. Hva er det historiske grunnlaget for staten? Hvilken rolle spiller den?
2. Hvordan utnytter monopolkapitalen staten i utbygginga av arbeidsfolk?
3. Engels betegna den allmenne stemmeretten som et redskap for borgerskapets herredømme. Diskuter dette.
4. Hvorfor er parlamentarismen den beste statsforma for kapitalismen (i motsetning til f. eks. fascismen)?
5. Hvilken rolle spiller partier som SF og NKP i »det demokratiske livet»? Hvordan er slike partier til nytte for monopolkapitalen? *alibi for liberaliseringen*
6. Hvorfor må den norske arbeiderklassen knuse monopolkapitalens statsapparat gjennom en sosialistisk revolusjon? *slått kamp for sosialisme*

7. Hvordan skiller det proletariske diktaturet seg fra det borgerlige »demokratiet»?

tilleggs litteratur: Lenin: *Staten og revolusjonen, Radikalismen – kommunismens barnesjukdom*, Engels: *Familiens, statens og privateiendommens opprinnelse*.

STRATEGI OG TAKTIKK.

8. møte: DET KOMMUNISTISKE PARTIET.

Marxist-leninistene i Norge har stilt seg som den avgjørende oppgave på kortere sikt å bygge et revolusjonært kommunistisk parti. Hvorfor nettopp denne oppgave? Fordi et slikt parti er nødvendig for å sikre en enhetlig ledelse av den kampen arbeiderklassen og andre lag av det arbeidende folket fører mot monopolkapitalen og dens stat. Et slikt parti er nødvendig både for å sikre resultater av den kortsiktige kampen mot forverra levevilkår og for å kunne rette det avgjørende slaget mot monopolkapitalen gjennom den sosialistiske revolusjonen når vilkåra er modne for det.

Formann Mao lærer oss: »Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teorien og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de breie folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.»

Å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen er ei vanskelig oppgave. Våre fiender – monopolkapitalen og dens statsbyråkrati – er organiserte, har et sterkt voldsapparat til sin rådighet og understøttes internasjonalt av USA-imperialismen. Derfor må også arbeiderklassen organisere seg. Bare som ei organisert kraft er arbeiderklassen i stand til å bryte monopolkapitalens vold og kaste av seg undertrykkinga. Framfor alt må arbeiderklassen skape seg et kommunistisk parti som kan lede og samordne kampen, et parti som kan lede de revolusjonære massene til offensiv når situasjonen krever det, og som kan lede dem unna klassefiendens slag når situasjonen krever det. Uten et slikt parti som sin fortropp vil arbeiderklassen være ute av stand til å føre revolusjonen til seier.

Men er det ikke tidsnok å opprette dette partiet når den revolusjonære situasjonen inntreffer? La oss se på de historiske erfaringene. I 1917 gjennom-

førte den russiske arbeiderklassen i forbund med de russiske bondemassene og under ledelse av Bolsjevikpartiet en sosialistisk revolusjon. Arbeiderklassen reiste seg også i flere andre land omtrent samtidig, bl. a. i Tyskland, men ingen andre steder klarte den å erobre den politiske makta. Hvorfor? Fordi Russland var det eneste landet der det fantes et sammensveisa og kampkraftig kommunistisk parti som var herda i årelang kamp og som hadde brei støtte i folket. I Tyskland, der vilkåra også var svært gunstige for ei sosialistisk omveltning, var det kommunistiske partiet svekka av mange feil og hadde et uutvikla massearbeid, særlig på landsbygda. Resultatet var at arbeiderklassens opprør blei drukna i blod. Bare et erfarent parti, et parti som er blitt herda og knytta sammen med de breie lag av folket gjennom kampen kan lede revolusjonen fram til seier.

Men den norske arbeiderklassen trenger også et kommunistisk parti for å lede den kampen som blusser opp nå. Ingen av de såkalte «arbeiderpartiene» som finnes i vårt land er i dag i stand til dette. DNA har alt i ei årrekke fulgt en politikk med å legge vilkåra best mulig til rette for monopolkapitalens utbytting av det arbeidende folket. Under tretti år med DNA i regjeringsposisjon har folkets organisasjoner gradvis vokst sammen med statsapparatet og blir i dag brukt som redskaper *mot* sine medlemmers kamp. DNA's og LO-pampenes klassesamarbeidspolitikk har forlengst avslørt dem som kjøpt og betalt av monopolkapitalen. SF og det revisjonistisk dominerte NKP er heller ikke brukbare redskaper i arbeiderklassens kamp. SF og høyreledelsen i NKP står uten røtter i den norske arbeiderklassen. De er innretta ensidig på parlamentarisk arbeid og dilter i hælene på massenes kamp. SF har f. eks. i den tida partiet har bestått aldri leda en streik! Hverken SF eller den revisjonistiske høyre-ledelsen i NKP utgjør noe alternativ til DNA. De er sosialister i ord, men ikke i handling. I virkeligheten er de til hinder i kampen, ved at de forsøker å hindre arbeiderklassen fra å skape seg et virkelig revolusjonært kommunistisk parti.

Det marxist-leninistiske kommunistpartiet må skapes, og det må skapes nå. Dette er ei oppgave av absolutt avgjørende betydning for utviklinga av kampen i vårt land.

anvisninger: Bo Gustafsson: *Det kommunistiske partiet, SUF (m-1)s Statutter*, kap. 2 - 7 og følgende sitater: s. 1, begge sitater, s. 3 : 1, 5 : 2, 142, 282, 283, begge sitater, 288 : 2, 291 og 293. Hovedvekta kan under studiet av Statuttene legges på kap. 2, 3 og 7

spørsmål:

1. Hvorfor må den sosialistiske revolusjonen ledes av et revolusjonært kommunistisk parti?
2. Hva betyr det at det kommunistiske partiet er proletariatets *organiserte* fortropp? *Spartanisk (ledet) - i et/av alle - i alle*
3. Det kommunistiske partiets organisasjonsform er den demokratiske sentralismen. Hvorfor kan ikke partiet unnvære noen av disse sidene – verken demokrati eller sentralisme?
4. Hva er formålet med kritikk og sjølkritikk? Hva skal den rettes mot?
5. Hva betyr det at partiet må følge *masselinja* i allt sitt arbeid?
6. Hva betyr det at det kommunistiske partiet er proletariatets *høyeste* form for klasseorganisasjon? Hva er kommunistenes oppgaver i masseorganisasjonene?
7. Diskuter prinsippet om at partiet styrker seg ved å renske seg.

tillegglitteratur: Lenin: *Hva må gjøres?* Stalin: *Om partiet* (Leninismens grunnlag, kap. VIII), *To artikler mot revisjonismen* (Utgitt av SUF (m-l))

9. møte:

ET FORSLAG TIL DEN INTERNASJONALE KOMMUNISTISKE BEVEGELSENS GENERALLINJE utgjorde grunnlaget for de kinesiske kommunistenes kritikk av sovjet-revisjonismen. »Forslaget» blei skrevet i 1963 under formann Maos personlige rettleiing og sammenfatter grunntrekka i marxist-leninistenes strategi og taktikk under den nåværende epoken.

Under Krustsjov vant den moderne revisjonismen gradvis innpass i Sovjetunionens kommunistiske parti. De ekte marxist-leninistene blei systematisk renska ut av partiet og erstatta med Krustsjov-folk. Da Krustsjov-klikken på den 22. partikongressen i 1958 erklærte proletariatets diktatur for avskaffa og at partiet ikke lenger var proletariatets parti, men et parti »for hele folket», var dette et uttrykk for at partiet hadde utarta fullstendig til et parti som representerte interessene til det framvoksende byråkrat-borgerskapet i landet. Utad førte Krustsjov fram ei linje med »fredelig kappestrid» (dvs. samarbeid) med kapitaliststatene, som betydde svik mot de revolusjonære i kapitalistlanda.

Dette forfallet bidro også til å understøtte ei utarting i revisjonistisk retning i de vestlige kommunistpartiene.

Under hele denne utviklinga blei sovjetlederne skarpt kritisert av det kinesiske og det albanske kommunistpartiet, først internt, seinere åpent. I kampen mot SUKP-lederne holdt de beslutsomt fast ved marxismen-leninismens prinsipper. Den kampen de kinesiske og albanske kommunistene har ført mot revisjonismen har etter hvert gjort det mulig for alle ærlige kommunister og revolusjonære å skille den ekte marxismen-leninismen fra den falske og å vrake den borgerlig-revisjonistiske linja.

Situasjonen i dag er en annen enn på det tidspunktet da «Forslaget» blei skrevet. Når sovjet-revisjonistene i dag både snakker om proletariatets diktatur og demper ned sine bakvaskelser av Stalin, betyr dette ikke at de har slått inn på ei riktigere linje, men at de er på vikende front – de «vifter med røde flagg for å angripe det røde flagget». Revisjonismen er i dag inne i et *forfall*, både i revisjonist-landa sjøl, der herskerne møter stadig økende motstand i folket, og i den internasjonale kommunistiske rørsla. Verden over har det de siste åra vokst fram ekte kommunistiske organisasjoner som stiller seg på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og som innretter sitt arbeid etter de prinsippene som er lagt ned i «Forslaget» – også i revisjonist-landa sjøl.

Ettersom situasjonen i verden har endra seg siden «Forslaget» blei utarbeida i og med sovjet-revisjonismens fullstendige utarting til sosialimperialisme, må det viktige fjerde punktet utfylles med Lin Piaos beretning til KKP's 9. kongress i 1969.

anvisninger: *Forslaget til generallinje* studeres med hovedvekta på pt. 4 og 5, 10 og 11. Av *Lin Piaos beretning til KKP's 9. nasjonale kongress* studeres kap. 7. Sitater s. 64 og 65

spørsmål:

1. Drøft de fire store motsigelsene i verden. Hva er klasseinnholdet i dem?
2. «Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, finnes det bare to muligheter: den ene består i at krigen vil føre til revolusjon, den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen.» (Mao) Diskuter dette.
3. Hva er arbeiderklassens oppgaver i de kapitalistiske landa? Hvem må den rette slaga mot?

- ✗ 4. Hvilken funksjon fyller sosialdemokratiet under monopolkapitalismen?
— Hvorfor må vi tilintetgjøre sosialdemokratiets innflytelse?
5. Hvorfor er det nødvendig under det kommunistiske partiets ledelse å bygge opp en brei enhetsfront mot monopolkapitalen? Hvorfor duger ikke de bestående organisasjoner (LO osv.)?
6. Hvorfor må det kommunistiske partiet arbeide for revolusjonen på såvel fredelig som ikke-fredelig veg?

tilleggs litteratur: En del materiale som særlig behandler den moderne revisjonismen er under forbereding — bl. a. *Er Jugoslavia et sosialistisk land?*, som er en del av KKP's polemikk mot sovjet-revisjonismen. *Materiale til spørsmålet om Stalin* (utgitt av SUF (m-l).

Radikalismen - kap. 8

10. møte: OPPSUMMERING.

Formålet med dette møtet er å oppsummere det politiske utbyttet og erfaringene fra grunnstudiene. Dette møtet er like viktig som de andre. Når vi har gjennomført et arbeid - i dette tilfellet grunnstudier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning - må vi alltid gjennomgå det og granske det kritisk.

Studielederen bør på grunnlag av dette møtet skrive en grundig rapport for sirkelen. Slike rapporter er nødvendige for at den marxist-leninistiske rørsla skal kunne summere opp erfaringene fra studiene, for slik å kunne forbedre det nåværende studieopplegget og gi bedre rettleiing til nye kamerater seinere.

Sirkeldeltakeren bør til dette møtet tenke godt gjennom spørsmåla, sånn at all kritikk **kan komme** fram på møtet. Husk at det alltid er bedre med *konkret* kritikk **enn med** laust underbygde slutninger.

spørsmål:

1. Hva mener gruppa er det viktigste de har lært gjennom sirkelen ? Har noen spørsmål vært uklare? Har gruppa sakna noen emner?
2. Hva har studiet av *de tre mest leste* betydd?
3. Har det funnet sted noen endringer hos gruppedeltakerne hva angår innstillinga til det praktiske arbeidet, den kommunistiske stilen i arbeidet osv.?
4. Har gruppa kommet fram til enighet i alle grunnleggende spørsmål? Har gruppa i løpet av studiene kommet fram til enighet på spørsmål der det tidligere har rådd uenighet? Gi eksempel på spørsmål som er blitt løst under studiene.
5. Hvordan har gruppeledelsen vært?
6. Har studierettleiinga vært bra? Konkret kritikk.
7. Har spørsmåla tatt opp de viktigste sakene? Har de vært gode som utgangspunkt for diskusjon? Eksempel på spørsmål som har vært særlig bra og spørsmål som har vært særlig dårlige.



GRUNNLITTERATUREN TIL SIRKELEN.

Marx/Engels: *Det kommunistiske partis manifest.*

Mao Tsetung: *I folkets tjeneste. Til Bethunes minne. Den dumme oldingen som flyttet bergene.*

Mao Tsetung: *Bekjemp bokdyrkelsen. Forbedre våre studier.*

Mao Tsetung: *Om motsigelsen.*

Josef Stalin: *Den dialektiske og historiske materialismen.*

Lenin: *Staten.*

Bo Gustafsson: *Stemmeretten under kapitalismen. Det kommunistiske partiet. Statutter for SUF(m-1).*

Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje.

Lin Piao: *Beretning til KKP's 9. nasjonale kongress.*

Sitater fra Formann Mao Tsetung.

Notater:

Notater:

bet.



KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis



ABONNEMENTSPRISER:

Kr. 12.- pr. år.

Halvårsabonnement kr. 6.-

TVEITA POSTKONTOR OSLO 6

POSTGIRO 20 66 99

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk